

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Özdemir İnce

Opera Kahkahası

VEYAYINEVİ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Opera Kahkahası

Öğretmenim

Özdemir İnce

1 Eylül 1936'da Mersin'de doğdu. Mersin Lisesi'ni bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü ile Paris'te Sorbonne Üniversitesi'nde (*Institut des Professeurs de français à l'Etranger*) çağdaş Fransız edebiyatı ve fonetik okudu.

İlk şiiri 1954'te *Kaynak* dergisinde yayınlandı. *Pazar Postası*, *Türk Dili*, *a*, *Değişim*, *Dost*, *Şiir Sanatı*, *Papirüs*, *Soyut*, *Türkiye Yazıları*, *Milliyet Sanat*, *Yusufoçuk*, *Adam Sanat* gibi dergilerde yayınlanan şiirleriyle tanındı. Şiiri kuramsal ve yapısal açıdan irdeleyen, temellendiren yazılar ve çeşitli konularda denemeler, eleştirel denemeler yazdı.

Aloysius Bertrand, Lautréamont, Rimbaud, Kavafis, Seferis, Ritsos, Alain Bosquet, Adonis ve Abdellatif Lâabi'nin şiirlerini Türkçeye çevirdi. Şiirleri ve yazıları yirmi kadar dile çevrildi.

1990 yılında Fransa da *Officier de l'Ordre des Arts et des Lettres* onur belgesine değer görüldü. Mallarmé Akademisi (Paris), Uluslararası Şiir Evi (Brüksel) ile Avrupa Şiir Akademisi (Luxembourg) üyesi ve Uluslararası Şiir Araştırma Merkezi (Brüksel) muhabiridir.

Şiir Kitapları: *Kargı* (1963), *Tutanaklar* (1967), *Kiraz Zamanı* (1969), *Karşı Yazgı* (1974), *Rüzgâra Yazılıdır* (1979), *Elmanın Tarihi* (1981), *Kentler* (1981), *Yedi Deryalar Geçsen* (1983), *Siyasetname* (1984), *Eski Şiirler* (1985), *Hayatbilgisi* (1986), *Zorba ve Ozan* (1987), *Başak ile Terazi* (1989), *Burçlar Kuşağı* (1989), *Can Yelekləri Tavandadır* (1989), *Gürlevik* (1990), *Gündönümü Gündönümü* (1992), *Yazın Sesi* (1994), *Uykusuzluk* (1996), *Mani-Hayy* (1998), *Evren Ağacı* (2000), *Ot Hızı* (2002), *Keskindoreke Findıfıfı* (2006), *Magma ve Kör Saat* (2007), *Ağustos 1936, Annemin Karnında Son Bir Ay* (2008), *Bir Ana Heykeli* (2008), *Elli Yıl Sonra 'Kargı'*, (2014), *Karadelikte Bir Yolculuk - Tersine ya da Sapkın Ayetler* (2014), *Opera Kahkahası* (2017)

Seçme Şiirler ve Toplu Şiirler: *Güneş Saati* (1990), *Seçme Şiirler* (1998), *Tekvin, Toplu Şiirler 1* (1994), *Delta, Toplu Şiirler 2* (1994), *Tohum Ölüirse, Toplu Şiirler 3* (1994), *Yağmur Taşı, Toplu Şiirler 4* (1995), *Bütün Şiirlerim 1* (2001), *Bütün Şiirlerim 2* (2002), *Bütün Şiirlerim 3* (2003), *Toplu Şiirler I, Rüzgâra En Yakın Yerde* (2010), *Toplu Şiirler II, Susan Denizin Sesiyle* (2010), *Toplu Şiirler III, Bir Başka Dil* (2010), *Toplu Şiirler IV, Şaman Sözü* (2010), *Toplu Şiirler V, Uzaktan Daha Uzak Yakından Daha Yakın* (2012)

Ve Yayınevi - 034
Şiir - 020

Opera Kahkahası / Özdemir İnce

Kitap Editörü
Kenan Yücel

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık
Ve Tasarım

Kapak Tasarımı
Cansın Bozoğlu

Kapak Resmi ve İç Resimler
Ekrem Kahraman

Baskı ve Cilt
Sena Ofset
Litos Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi
B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010 İstanbul
Sertifika No: 12064

1. Basım: Ocak 2017
ISBN: 978-605-9626-09-5

© Ve Yayınevi, 2017

Sertifika No: 30122

Ve Yayınevi
Osmanağa Mah., Bahariye Cad.
No: 23/3 Kadıköy - İstanbul

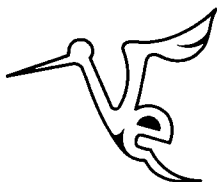
www.veyayinevi.com
e-posta: info@veyayinevi.com
facebook.com/VeYayinevi
twitter.com/VeYayinevi

OPERA KAHKAHASI

Özdemir İnce

Resimler

Ekrem Kahraman

İçindekiler

Opera Kahkahası

I • 15

II • 35

Deccal Söylencesi • 67

Destansız Destan • 87

Yolluk Olarak

Şiir • 115

OPERA KAHKAHASI

Değerli dostum Tarık Akan için...

Opera Kahkahası¹

1) Gündoğan, 22 Ağustos 2014 - 29 Haziran 2016

I

*“Benim gerçeklerim değil sözcüklere döktüğüm:
Senin gerçeklerin. Ama sen intikam alıyorsun
benden. Tam anlayabildim desem yalan olur.
Beni cezalandırıyorsun, hain, kendi eserlerimle.”*

Alain Bosquet²

2) Alain Bosquet, *Le gardien des rosées*, Editions Gallimard, 1990. s. 34

Tek bir zamanda birçok mekânda
yaşadım, yaşıyorum
çoğul zamanda
tek bir mekânda yaşadım,
yazıyorum bir dağın gölgesinde,

bir yazın içinde burada öleceğim
kumarda ütmezsem bayan Ölüm'ü.

Arka pencereden bakınca rüzgârla
çarpışıyor komşunun çamaşırları
güneş var yok güneş saati.

Zaman zamansız, sökülmüş dikişleri.

Böyle oluyor, böyle olmuştu her zaman:
İçine doğru göçer ışık hiç pörsümeden
patlayan mısırdır sesin kar sessizliği.

Bir serap artığıdır bu yama uzatmalar.

Böyle konuşuyor kendi kendine
ağzımda bir tuhaf kızcılık tadı.

Vahiy ve mucize arının ağzında,
arı çiçeğin yörüngesine girer
ve teslim olur:

Bir ara eczacı olarak.

Gerisi çiçek tozlarının işi,
döl yumurtayı görür döl yatağında.

Ölüm ve hayat
biri ötekinin içindedir.

Benim mucizem: Ölmekteyim
1 Eylül 1936'dan bu yana.

İnsan bokuna basmışım gibi
sulak bir çayır arıyorum
temizlemek için ayağımı

düşünmeden çayırın soracağı hesabı.

Toprak işleyenin, su kullananın:
Düşler kullananın, umut işleyenin.

Fıtratı böyle yıldızlar âleminin...

Tek güzel anlamı budur
islâmi fıtrat sözcüğünün.

Uludur ölümlü insan ulusu!

“Kadının giysisi derisinden bir parça mıdır?”
diye sordu ruh ikizim Adonis.

“Kadının şenlik giysisi derisidir, dedim,
ten de denir insan dillerinde.”

Çölde bir vahadır benim
şarap tenli sevgilim,
şarabın düşünen hali,
omuzları soyulmuş taze badem.

Gaddar Tanrıdır
kadını şeytan kılığında çizen ilk ressam.

Sesleri görmek, renkleri duymak –
her şey ve duyular yer değiştiriyor –
taşların diliyle çeviri yapmak,
ormanın yüzüyle gülmek için.

Yazıyı kendime tanrı yaptım
ama tapmadım,
bana zaman zaman günah çıkartır,
sırlarını söyler:

Çok zina yaptım bu dünyada
sözcüğe dönüşmüş kadınlarla
geyik bakışlı, selvi salınışlı
ki uzaktan amber kokarlar.

Derler ki:

Sözcüklerden bir harf çıkar yıkılır evren!

Bilmem öyle mi?
Hayatla aynı yönde yürümüyoruz zaten.

Çukurovalı ağzıyla bir “devriş”
yani bir derviş gibi bağdaş kurmuş
nargile içiyor devlet kayası,
tapusu bizim üzerimize değil,

devletin.

“Dağlar devletin olsun da
neden devletin olsun
senin bahçendeki kaya” diye
fikir yürütüyor görenler.

– Aman Başyüce duymasın, kamulaştırır.

Durumu sadece Çinli şair fark etti
ve “Senin kaya dağı tutuyor” dedi.

Haydi bakalım o kayayı yok et, kaldır
yerine bir kale ev kondur
bakalım arkadaki dağ durur mu yerinde?

Bakıyorum:

Bir değirmen taşı – bulgur ve un öğütür,
bilmez turfanda gençler, internet kuşağı –
koymuşum devlet kayasının böğrüne,
güzellik olsun diye yanına bir gemici feneri.

Bu bir tılsım değilse abdal hikmetidir!

– Nereden bilecek Başyüce? Bilmez!

Dünya kimsenindir,
dünya sözcüğü herkesin
ama hiçbiri benzemez ötekine,
kimileri vardır, cahildir,

benzediğini sanır,

at kendine göre su işer,
her at geçtikleri dereden,
eşekler dereye işer.

Biri dünya nerede diye sormuş,
sözcüğün içindedir demiş öteki.
Yanlıştır, kara hurafedir,
sözcüğün dışında da vardır

düş, yani rüya gibi, bal arısı gibi.

Her dilde bir düş sözcüğü vardır –
ama sen düşme karamsarlığa –
biri ötekinin içinde ve dışında.

Olacaksan düş yorumcusu,
râvî ol,
rüya ve rivayet mebzuldur memlekette,
şaman desinler sıfatsız adına.

Duyarsan, gocunma sakın.

Herkes düşlerine benzer, derler:
Benzesin benzersiz benzesin...

Dünyanın suyu geometri bilir
doğuştan;
dağdan, doruklardan inen çığ bilmez;
toprağı ezbere bilir, yüksek cebiri
çöllerdeki bulutsu serap bilmez.

Yüz seksen derecedir
eşkenar üçgenin iç açı toplamı
tepesinde durur dünya ve gölgesi.

İşte geldim gidiyorum
ne erken ne de geç,
şen kalın arkamda,
Bağdat dahil,
dünyanın
bütün cüzamlı kentleri.

Canınız isterse kalmayın.

Doğduğum dağlara gidiyorum
yayıktan ayran içmek için
bir bakır tas, kalaylı,
olmazsa su kabağı da olur;

boğma rakı yanında
içi gümüşlü domates olacak.

Kiminin dünyası gözlerindedir,
 önünde ya da arkasında,
 kimininki salyangozun kabuğunda,
 kaplumbağanın bağasında da olur,

kara ve deniz kaplumbağalarının.

Boynuzları üzerinde durur
 sarı öküzün Tanrı'nın payı;
 dünyayı görürsünüz çıplak gözle
 ama sarı öküzü göremezsiniz.

“Sizin en doğru rüya göreniniz
 en doğru söyleyeninizdir” der Kitap
 ama siz inanmayın bu boş lafa,

ne tersi ne yüzü doğrulanmıştır.

Kim inanır bağı için Caretta Caretta
 öldürülmesine izin veren Tanrı'ya.

Bağa tesbih kullanmayınız ki
 kör edilmiş gözleridir dünyanın.

Dünyanın taşları konusunda
derinleşelim ulus olarak:

Mekke'de bir taş varmış,
bir pagan peygamber olmadan önce
hep selam verirmiş geçerken.

Hadisi bile var!

Nasıl verirmiş, bilinmiyor:
Sözle mi, davranışla mı?

Ben kendimi bildim bileli
her nesneyi selamlarım dünyada
hal hatır sorarım atlamadan.

Ama istemem peygamber olmak;
kendi sözüm var!
Olmalı.

Bir takıntım var ancak:
Yerini deęiřtiririm taşların.

Dün, esti kafama dibe daldım,
Farıya denizinin bir koyunda
ağırca bir taş kaldırıyordum ki

birden tüy gibi hafifledi taş.

“řükürler olsun,” dedi, “kaç milyon yıl
oldu bilemem, bekliyordum bu anı.”

Söylemesi benden insanlık adına,
ister inanın, ister inanmayın!

Annem “ganeviz” derdi
 kavonoz demek için,
 “makr f” ise mikrop demektir.
 “Pardun çıkalı e  ekler  o aldı!” derdi.

Benden de pardon!

Bunun gibi: “Toprak Allah’ındır!” derler
 ki Kutsal Kitaplar da yazar
 kapitalizme aykırı olarak,

benim özel bir itirazım yok!

Toprak Allah’ınsa eğer,
 ne gerek var bunca mühendise
 bunca tapu kadaastro uzmanına
 ve birçok m d r kadrosuna?

Dönüm gibi, evlek gibi
  l   birimleri de var:
 Yüz bin dönüm çiftlik sana
 iki evlek toprak bana.

Ses çıkarmıyor bu payla ıma
 mal sahibi Bay Tanrı!

G cenmi  diyorlar yoksul insanlara.

“Ben sizi varsıl yarattım
 Yoksullara siz bakın!”

Kendi düşen ağlamaz!
Hey gidi kavanoz kışlı dünya!
Tavşan dağa küsmüş dağın haberi yok!

Toprak kimsenindir!

Adamsan kimse ol! Aşık ol be adam!
Halk ozanı ol!
“Benim sadık yarım kara topraktır!” de,
diyebilirsen, şiirsiz ağzına
ıslıksız dudaklarına yakışırsa.

Öpüşeceksin toprak altına girmeden
kara toprakla, öpüşe öpüşe
moraracak parçalanacak dudakların.

Gökteki egemen Tanrı'nın canı sıkılmaz.
Onun canını sen sıkacaksın
var olmak için

var etmek için hiçliğini
eğer hiçsen hiçten.

Kim kimi kime çağırmakta, bilinmez.

Belki bir doğum çılgılığıdır ana ile çocuğun.

Ol! Kibrit ol kokusu için.

Ol! Kova ol, ayı kuyudan çıkartmak için.

Ol! de, hiçliği öldürmek,
tasarlanmış varlığı doldurmak için
tasarlanmış varlığı öldürmek için.

Kendi duvarcın ol, yeter!

“Eğer vaktinde su içirilip
damağı kaldırılısaydı,
yüreği nazarı geri atardı”¹

1) Osman Şahin, *Kırmızı Yel & Acenta Mirza*, Can Yay., 2006, s. 42

II³

3) Gündoğan, 1 Ekim 2014 - 30 Haziran 2016

SABAH ezanı, yolcu uçağının uğultusu, köpek havlamaları karışıyor birbirine, Kanlıkaya'da yankılanarak. Bazı sessiz, gürültüsüz, tangirtisiz, şangirtisiz, gıcirtisiz sesler de var sabahın kokuları içinde.

Müslümanları sabah namazına çağırıyor ezan, uçak varacağı yere gidiyor; köpekler ikisine de kızıyor sabahın mayasını bozuyorlar diye.

Bana gelince: Yatağında yüzüköyun yatmış yazmaktayım karalama defterime, sabahı muştulayan horozları, geveze serçeyi unutma diye.

Abu'l Ala Al-Ma'arri fısıldıyor kulağıma bu sırada selis Lazkiye Arapçasıyla: Akıldan başka imam yoktur ya İbn Ahmed.

DÜNYA düz olsaydı, bir sonu olsaydı, bir taraçadan bakarmış gibi bakardık aşağıya sınırdaki uçurumdan. Aşağıda kaynaşmakta cehennem ahalisi.

Hep Şehrazad anlatacak değil ya Dünyazad da anlatıyor bir gece Binbir Gece Masalları'nda.

Sağ elimi kalbimin üzerine koyuyorum onu dinlerken, gümbürtüsünü duyuyor elim ama kulaklarım duymuyor.

Düşünün biraz doğanın, evrenin atan kalbini: Milyarlarca insan kalbi, milyarlarca canlının, bulutların, yanardağların kalbini, bizim bahçedeki kaplumbağanın... Bu ne sessizlik, bu ne yücelik, bu ne sessiz yücelik, bu ne yüce sessizlik... Say bildiğin bütün sayıları!

Nerede sivrisinek vızıltısı, kurbağa vıraklaması...

Yanımda uyuyor Pomak Prensesi Ülker, evrenin sesini dinliyor uykusunda: Birlikte yürüyor evrenin kalbi ile onun iki kez ameliyatlı yüreği.

NİCOLAY İvanoviç Buharin, Bolşevik devrimci ve aydın, Sovyet devletini devirmeye çalışmak suçlamasıyla yargılanan ve kurşuna dizilen. Zaman Moskova duruşmaları, Kırk Katır mı, Kırk Satır mı dönemi. Suçu Tanımsız ve Sıfatsız!

Şöyle der ve savunur kendini Arthur Koestler'in Darkness At Noon adlı romanında Roubachov olarak kendini savunurken, aşağı-yukarı ve kırk yıl sonra aklımda kaldığı

gibi:

“Biz, sanayi işçisi yapmaya çabalıyoruz zavallı mujikleri ve çıplak köylüleri. Sonbaharda tarla sürüp tohum ekti bu adamlar şimdiye kadar ve bütün kış uyudular ve yazın uyandılar uykularından hasat yapmak, ekin biçmek için. Efendinin!”

Şimdi de öyle yapıyorlar: Yüksek fırın ocaklarını kömürle doldurup uykuya yatıyorlar, her zaman yaptıkları gibi. Saat nedir bilmeyen saf insanlar. Ha tarla, ha yüksek fırın!”

Benim de hiç saatim olmadı yirmi beş yaşına kadar. Tokyo Olimpiyatları sırasında, taksitle, Seiko Sporsmatik, yirmi yıl sonra çalındı. Okula fabrikanın vardiya sirenine göre giderdim. Evde ne saat vardı ne de radyo. Bilirim ve bildiririm!

Saatin 60 dakika, dakikanın 60 saniye, saniyenin 60 salise olduğu vahiyle inmedi kutsal kitaplarla, insan hesapladı, yanarak parmakları yasak ve günahın memnu ateşinde. Tanrı aynasının arkasına geçmek, –vahiyden daha gerçek–, gibi bir şey. Ölçülmeyeni ölçmek. Var olan ölçülür!

Ama bir başka zamandır dört mevsim. “Dört mevsim”in içinde hayat ve ölüm vardır. Ölüdür ölçülen zaman ve öldürür 60 sayısı gaddar tanrıyı.

Bana gelince: Kaç mevsim kaldı zulada? Kaç lâhza?⁴

NOTA BENE (Görülen lüzum üzerine): Bu metin bir şiir midir? Şiirdir şiir niyetine okursanız. Sizin ferâsetinize, at eğitme bilgi ve deneyiminize bağlı. Nice efsun, nice keder, nice hayal kırıklığı vardır ceviz kabuğu içinde.

Masa sadece masa ve sözcük değildir. Masa olmadan önce bizim Toroslar’da bir ceviz ağacıydı, gövdesinde bir kalp işareti vardı, annemin yaptığı “X” işaretinin yanında. Ben yapmıştım çocukluğumda keçi boynuzu saplı bıçağımla.

Masada da bir kalp işareti var, gizli. Görmelisin, yoksa her şey nafîle! Karşıya atlayamazsın uçurumdan!

4) Göz ucu ile bir kere bakıncaya kadar geçen zaman.

DÜN gece rüyamda bir erkek çocuk doğurdum. Adını “Özgürlük” koydum. Sol aydın züppeliğinin hiçbir ilgisi yok. Böyle. Özgürlük. Kız olsaydı da Özgürlük koyardım. Yetmiş dokuz yaşında anne olmanın hevesiyle.

Ülker’e anlattım rüyamı Tan’ın annesine: “Murattır,” dedi, “gözün aydın!” Tan’ın annesi Ülker, Özgürlük’ün babası olmalı. Hem annesi hem babası da olurum çocuğun, olamaz mıyım?

Doğar doğmaz Türkçe konuştu benimle, Türklerin konuştuğu dilde. Ama Benjamin Button benzeri değil, bizim F. Scott Fitzgerald’ın öyküsünde olduğu gibi. Sakalı makalı yok, süt kokulu bir çocuk. Bebek dilinde ingalayarak.

Ne oldu bana bilmem, aldım onu Ankara Operası’na götürdüm, Yıl 1957 yılı. Ülker’in elini ilk tuttuğum, lepiska ormanı saçlarına dokunduğum yere. Yanımda benim o yılki yaşımdaydı, Nabucco’yu bir nota defterinden izliyordu velet, ağzında balon cüsseli bir emziği emerek.

Bu gidişle yüz metrede Türkiye rekoru kırar, aynı zamanda dünya rekoru. Yüksek atlar ama sırt üstü yöntemiyle değil, dikine, eflâka (dünyayı çevreleyen bütün kürelere) doğru, dikine.

Delip geçecek yedinci kata doğru. Yukarda dedelerinden biriyle, CHP muhtarı ve köy imamı, gençliğinde teneke teneke boğma rakı içmiş Kör İbrahim’la buluşacak, tanışacak. Katran ocağı ustası. Gallün pipo içmektedir yanında ortağı Havaca Naum’la.

Sonra yürüyerek inecek dünyada bir yere. Bu kafayla dağcı olup Himalaya’ya da tırmanır bu Özgürlük adlı velet.

NE bok olduğunu bile bile yüceltirler halkı:
Karganın ağzındaki peynir hikâyesidir.
Toprağı ve rahmeti bol olası La Fontaine.

Ne bok olduğunu bilerek yücelteceksin halkı:
Müraidir zavallı, şeytan-ı lâindir!

Haneberduş, külhan, namert ve fitnekâr.

BİLİNİR ki dedi molla kitapta yazar: Gidilirse poyraz yönünde birkaç fersah gerek at sırtında, cebri yürüyüşle piyade işi ne kadar eder artık siz hesaplayın, kendiniz.

Ölümü anlatmak için! Uzaktan daha uzak yakından daha yakın, dediği gibi. İmansız bir Türk şairin dediği. Türk! Doğru ve çalışkan Cumhuriyet çocuğu.

Kafa karıştırma dedi mollaya ayyaşlardan bir Bektaşî: Ölüm rüzgâra benzer, akarsular gibi kaynağı yoktur, arama bulamazsın. Otur asma çardağın altına, tabakanı aç, tütün sar, şarabını iç, içine çek naftalinli kadın kokularını, yerini âyetlerde aradığın, aramıştın.

Ne mutlu sana cennete gideceksin, şeftali memeli bakireler bekliyor seni, kaç-göç yok orada, işin iş, yaş yirmi, belin kuvvetli. Ser mitili buraya.

Acıyan bize acısın: Ne acıdır yürek gümbür gümbür atarken, kan yaparken karaciğer, iskartaya çıkması maslahatın.

Sen poyraz tarafına git, gidebildiğin kadar; ben, kadın kokusu anımsamak için, henüz meltem eserken, bir kristal şişede kalan son bulaşığı.

OPERA kahkahası! Bassolar ve baritonlar atar kederli bir aryadan sonra, sopranoya ve koroya sırtını dönerek. Henüz tenor yoktur sahnede... Evet, kadın oynaktır, la donne è mobile!

Bir kadından söz ederken, “Konuşur falcı sesiyle” demiştim yıllar önce. “Bu dizeyi bana bağışla” demişti bir talihsiz şair, düzyazıyı şiir yapmıştı. Sivas’ta yaktılar, bir imansız, bir sapkın yangın ayininde.

*“Senin olsun!” demiştim, bir opera kahkahası eşliğinde,
“Senin olsun! O zaman herkesin olur!”*

*Aynanın karşısına geçeceksin, kahkaha atarmış gibi yapacaksın,
ağzını açıp kapatarak, hayatın pörsümüş yüzsüzlüğüne karşı.
Sanki bir Fyodor Şalyapın
(Rusça: Фёдор Иванович Шаляпин / Fyodor Ivanovich Shalyapın).*

*Parçalanacak o zaman utanmaz kaderin kristal küresi.
Yön değiştirecek çocuğun üzerine giden kurşun.
Ekmek almak için çıkmıştı evden.*

DEMİRHANE kokusu! Bir zamanlar, benim çocukluğumda, her köyde bir demirci bulunurdu. At, katır ve “affedersiniz merkep” yani eşşek de nallardı demirci.

Sünnet yapmazdı, sünneti berberler ve bizim orada Üseli köyünün abdalları yapardı. Beni de bir Üseli abdalı sünnet etti, kirvemdi Etimtürkü bir fellah.

Ne zaman kör baltama ağız açtırmaya gitsem körüğe, kor demiri tutmak isterdim, ocaktaki yanık şap kokusunun peşine takılıp, kapalı rüzgârın kuyruğuna.

Kor demiri tutmak iğvası uçurumdan aşağı atlamanın karalaması. İnsan kısmının böyle damarları var, saplantı kuyuları. Cesaretin varsa kovayı aşağı salarsın.

*Ben sık sık böyle şeyler yaparım övünmek gibi olmasın:
Annemin üvey annesinin bir kardeşi vardı,
demirci, ölünce tenешir tahtasında sünnetsiz olduğu anlaşılmıştı.*

*Aile sırları bunlar, ama benim Karatepe'nin⁵ delilik pınarından
su içmişliğim var.*

Diyelim ki onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetineeeeeee.

5) Karatepelinin biri on tane dam (ev) yapmış. Damın birinin başına çıkar, sayarmış, dokuz, iner sayarmış, on.

“Vay açığız hırsız! Ben damın tepesine çıkana kadar çaldı, inene kadar yerine koydu,” demiş. Bir kere daha dokuz sayınca hırsız aramaya çıkmış. Yolda:

“Sırtı dam yüklü adam gördünüz mü?” diye sormuş rastladığı birine. O da:

“Gördüm, az önce geçti.” demiş.

Giderken giderken bir değirmene varmış. Girmiş içeri.

Değirmenciye sırtında dam yüklü hırsız sormuş. Değirmenci: “Sen otur dinlen, demiş. O gâvur öyle çalar hep damları. Gececeğı saati biliyorum. Sana haber veririm.”

Değirmende bir de şapkalı papaz varmış. Bunlar yatıp uyumuşlar. Değirmenci papazın şapkasını Karatepeliye, bunun terliğini de papaza giydirmiş. Sonra Karatepeliyi uyandırmış:

“Damı çalan hırsız şimdi değirmenin önünden geçti. Kalk yetiş ardından,” demiş.

Karatepeli yola düşer. Ay ışığı da arkadan vururmuş. Gölgesi önüne düşüp de başında şapkayı görünce, almış da eline demiş:

“Hay değirmenci! Beni uyandıracağına papazı uyandırmış.” (Pertev Naili Boratav, *Az Gittik Uz Gittik*, İmge Kitabevi Yay., Mart 2016, s. 302)

BACIM'DIR altın yumurtlayan tavuk olmayan huysuz civcivimin insan olarak göbek adı. Tahtacıların bana armağanı, Toros Dağlarının hızarcuları. Kadın erkek birlikte çalışırlar ormanda.

Dedem, dedem dediysem, Koca Çizmeli Ormancı Ahmet Efendi getirmişti küçük bir sepetin içinde. Aslında benim tek tanrım olan Keuser halamın kocası.

Kulağımın dibinde pilav yemişti. Bir ona bir bana. Sağ omuzumda.

Küçük bir sepete koyup onu vişne ağacının çatallı asmaşta annem, Güccük Gelin. Gece. Cıkcık yaygarasıyla uyutmadı bizi.

Annem sepeti alıp getirdi. Yer yatağımın, yastığımın yanına. Koyun koyuna uyuduk cinsiyetsiz veletle, tahta kurularının gürültüsünü dinleyerek. Kulübenin damında bir uğursuz, şom ağızlı kukumav.

Büyüdü, meğer kızmış bacım, gelinlik celfin oldu. "Celfin gibi kız" derler ya... Kıskaç bir dişi, ya omuzumda ya da köpek yavrusu olarak peşim sıra. Yüzüne saldırırdı yanıma fazla yaklaşanım. Kendini şahin sandığından.

30 Ağustos geçti. Göç ateşleri yakıldı yayla evlerinin önünde.

Dere tepe düz gittik, vardık Mersin düzlüğüne, Bacım'la birlikte bir kamyon-otobüsün kasası üzerinde. Yanık benzin kokusu karşıyordu çam kozalaklarının burun yakan sesine.

Bir geyik uçtu yavrusuyla birlikte kamyonun önünde.

Neden yerimizi yurdumuzu bıraktık? Karşımıza bir derviş çıkmadı yolda. Huri gibi güzeldi bacım ama Peri Padişahı'nın en küçük kızı değildi. "Dile benden ne dilerse!" demedi ak sakallı Pir.

Kestiler saldırgan Bacım'ı, kendisine eşlik etsin diye kurulan kümesi dağıttığı için. "Ayağını öpeyim yiğidim, kıyma bana!" demedi celladına. "Ocağına düştüm aslanım!" diye yalvarmadı.

Peri Padişahı'nın oğluna varmadı Bacım. Kardeşini vezir yapmadılar. Kırk gün kırk gece düğün-dernek kurulmadı. Ama yiyip-içip muratlarına erdi bizimkiler.

Gelinliğini giydirip hayalleriyle birlikte gömmediler kara toprağa Bacım'ı.

Babam hapisten çıkmıştı, beyaz takım giymişti, alabros traşlı. Kurban kestiler kuyunun yanında. Yıldızlı salyangoz izleri kana bulandı. Ben, evin damına çıkmıştım, kanatlanıp kaçmak için yeryüzü cennetinden.

Neden insanlardan kaçıyorum, ölümüme yakın, anlaşıldı mı şimdi?

Büyüdüm, şair oldum, hiçliğe tercüman durdum.

SURİYELİ sığınmacı çocuk cesedinin sahile vurduğu o allahsız yıl, o peygambersiz mevsim, o kitapsız ay, o Yezid hafta, o vahisiz gün;

Hiç de kolay değil günümüzün dikişsiz dünyasına serinkanlı bir önsöz yazmak.

Sadrazam'ın kucagında bir şehit çocuğu, dibi tutmuş bir patetik an, Konya'da, Türkiye-Hollanda futbol milli maçını seyrettiği o yıl, o mevsim, o ay, o hafta, o uğursuz gün, hepsi mahşer delili.

Külsüz, dumansız bir orman yangınında, el, ayak ve göz izlerini sürüp aramak kırk haraminin, kanıt için.

Köpeksiz ve iz sürücüsüz bir sürekliliğe çıkmak mülksüz ve adaletsiz müflis mülkü korumak için.

"Bir varmış bir yokmuş, yoksul halkın kesesinden çalan haramzade çokmuş" diye bir öndeyiş yazmak hadım tarihin alnacına.

Şehitlerin kanını yerde bırakmayacakmış, şakiyi sıçıkları yere kadar kovalayacakmış Kandehar diyarının Başyücesi, yemin billah edesiymiş. Hadi bakalım!

Kostaklanmasını, tavus kuşu kabarmasını, akrep kibrini anlatmaya değer mi? Değmez be kirvem! Bunca süzme budala yığışım arasında.

Terzilerin gece-gündüz ak kefen diktiği namert günler... Haykırılım hep beraber:

"Kabarama kabarama Keel Fatmaaaa, annen çirkin, sen çirkin!"

“ŞEHİTLER ölmez, vatan bölünmez!” diye bağıırır kara kalabalık. Tunç kafiyeli ölüm evin orta direğini yıkmıştır. Dam çökmüş, ocak sönmüş.

“Tekbir!” diye böğürür biri, kaldırarak işaret parmağını. “Ya Allah Bismillah Allahu Ekber!” diye ulur seyirci kalabalığı yıkanmamış cünüb sesiyle.

Tabutunda kemikleri sızlar genç şehidin bu barbar şamatayı duyunca. İçine çeker ten kokusunu bir kez daha sevgilinin.

Bir köşede bekler, eştir ya da nişanlı. Sevgili gizlidir, yüzüne sıvanmıştır yüreğindeki orman yangının külleri.

Memeleri süt dolar annenin ikinci doğumdan sonra ve kökleri sızlar, temelleri çöker uçurumun.

Baba, babam, babamız, yitirir gölgesini.

Ey yolcu, bir çam ya da bir karanfil dik şehidin anısına ve dinle içindeki çığlığın sesiyle birlikte.

Eğer bir tohum varsa!

TESTİ⁶

Tansıktır suyun dibinde testi,
 Uyanık tutar kendini yargı gecesinde.
 Sönüp bitecek bin yıllık anısı yarın,
 Gözetleyen gözlerin, yapan ellerin.

Dingin, gömülü durur kayalar içinde,
 Yüzünde gölgesi bir çam teknenin,
 Ses o ses, içinde karşı koyan güç.
 Kime anlatacak şimdi, kimden soracak?

Aydın, 7.8.1964

*YILLAR önce sünger dalgıçlarını izliyordum bir teknede. Ağında
 bir anfora ile çıktı biri sünger yerine.*

*Anforayı gördüğü ânı düşündüm dalgıcın: Hiçbir şeyden haberi
 yok testinin Homeros'un şarap rengi denizinde kazadan bu yana.
 Dingin, gömülü durmakta kayalar içinde.*

Büyülenmiş: İkinci kez değişecek yazgısı dalgıç onu gördüğünde.

6) Özdemir İnce, *Tutanaklar*, Uğrak Kitabevi, 1967

*O şiirsel devrim ânını düşündüm, zamanın ikiye bölündüğü ânı.
Güneşi gördüğü an bir yeni şiir başlar.*

*Şimdi benim evimde durmakta bir sekinin üzerinde, şarap ya da
zeytinyağı yerine içinde bir tarihsel zamanın öyküsü var. Ölüsü.*

*O hesap, denizin dibindeki taşların yerini değiştirmek isterim
ben, Kader Tanrısı olmak için. Geçici değil bir kalıcı. Uzman bir
Olimpos tanrısı.*

*Birini alıp çıkarmak otlu denizin şarap tortulu dibinden, bir
evin alnacına oturtmak için. Belki düzeni değişir kavanoz kışlı
dünyanın.*

RÜZGÂRI harara doldurdum, haraç için, fidye değil, bir hurma dalına bağladım, sultan hanımın ipek kuşağıyla.

Hararlar Türkmen işi değil Toros tahtacılarının dokuduğu, Kızılay yardımı faslından olup, branda bezi, el altından gizlice pazarda satılan.

İş, bir deve kervanı düzmeye kaldı, kurban!

1950'ler olsa iş kolay, bizim Çakırlı obasının Çavuşlu köyünde her ailenin birkaç devesi var, daylak olsun, maya olsun. Yetmezse, biraz ilerde Yalnayak köyü var, orası da hısımlı akrabalı.

Çakırlı dedim de aklıma geldi, bir zamanların kırmızı çizgisi: Bizim oba Musul'dan Anadolu'ya sürgün edilmiş, Arapların şikâyeti üzerine, üçe bölünerek: Mersin'e, Aydın'a, Karadeniz'e.

Bilmem ki ne zaman, herhalde Arap'ın bulutunu kan tuttuğu zaman!

Koca atamız, Atabey Zengi'nin Musul valisi Nasreddin Çakır olup.

Ne diyordum efendi, heye, rüzgârı harara doldurdum. Tabaklatmak için Marakeş tabakhanelerinde.

“Burası nire, Marakeş nere?” diye sual etme. Ben ne diye kervan düzmek istemekteyim, kirve?

Tabaklanmış rüzgâr Çin ipeğine benzer, kadınlar giysin diye çıplak bedenlerine.

Höst! “Nerede kalmıştır o karılar?” diye sorma yeğen, densizce, “Hani haraç içindi rüzgâr?” deye. Her şey içindir taze ekmek kokulu rüzgâr. Kadın tenidir!

Yaşıma bakma gardaş kahırlı anılarım var!

“STAVROGİN inandığı zaman inandığına, inanmadığı zaman inanmadığına inanmazdı” diye sayıklardı uyanıkken, ayakta. (Belirsiz özne. Özne belirsizse, bu, “ben” ve “biz” demektir. Yürüyelim arkadaşlar!)

Bundan sonrasını hangi babayığit yazabilir babasının döl torbasına geri dönmeden?

Taşak yumrularına geri dönmeden toy toylamış boy boylamış babanın, şöyle bir cevelan edelim destanlar arasında; kimimiz bir Arzu, kimimiz bir Penelope arayalım, yeter ki İthaki'den de Kandehar'dan da uzun olsun yolculuk; macera dolu olsun ki kendimize kendimiz olan bir ad kazanalım. Gözüümüzün içine bakamasın bir Başyüce!

Öyle ki sonunda ayaklarımızın altından kaymaz, kaçamaz olsun toprak, bizden artık utanmasın! Stavrogin gibi olalım, tersinden, gerekirse, “[Falanca yiğit] inandığı zaman inandığına, inanmadığı zaman inanmadığına inanırdı” desinler.

Delilerden, meczuplardan, cıbillardan, açlıktan nefesi kokanlardan, kaçkınlardan tersine bir fetih ordusu kuralım. Cumhuriyet için! Bayramlarımızı tekrar bayramlayalım, bayrağımızı tekrar bayraklayalım; toy-düğün yapalım Banuçiçek⁷ kadınlarımızla, sinsin oynayıp, güreş turalım toprak analarımızla; ve öyle sevişelim ki dağlar ve denizler yer değıştirsin. Yer sarsılsın!

Ancak o zaman geri dönebiliriz, utanmadan, babamızın döl torbasına.

*

NOTA BENE: Ey okur, Dostoyevski'yi düğün-toyuna davet edersen, bu yazı Dede Korkut kitabına girer. Kerem de Ash'sına kavuşur. İskele dikizcisi utanır içeri girer. Utanırsa eğer! Bir hortlak olarak.⁸

7) *Banuçiçek*, Dede Korkut hikâyelerinde geçen Bamsı Beyrek'in beşik kертmesidir. Oğuz boylarında kadınların eşit haklara sahip olduğunun en önemli, en belirgin simgesidir. Banu (Bağnu) Çiçek diye de geçer. Bileşik yapılı Banuçiçek antroponiminin birinci parçası olan Banu/Banı sözcüğü Fars kökenlidir ve "Hanım" anlamına gelir. Destandaki «Banuçiçek» isminin oluşmasında «hanım» yani «kral karısı» anlamında olan Banı sözcüğü aslından bu manada bir ünvandır. Güzellik belirten, köklü bir geçmişe sahip olan, bugün de kadın adı olarak işlenen "Çiçek" adının çok eski bir tarihi vardır. Moğol-Türk dillerinde ortak olan bu kelime "Orhun-Yenisey" yazıtlarında "Çeçek" şeklinde işlenir ve güzellik içerikli olduğu için eski Türk isim sisteminde önemli bir yere sahiptir.

8) Bir Başyüce mumyası olarak.

O DİYOR Kİ BANA: Halkımızın kıvrak, ince belli, geniş kalçalı, bol salçalı hassasiyetleri; inancı, öncelikleri, gökyüzlerine, alt ve üst katlarına inen ve yükselen nazenin balonları.

Ben diyorum ki ona: Ulan başlarım senin hırsızlığa ayet indiren frengili dilinden.

O diyor ki bana: Yerçekimi yoktur, faiz haramdır, bahşış helaldir. Zaman yoktur!

Ben diyorum ki ona: Zaman uçuşumunun dibinde bir başka uçuşum vardır. O da zamandır.

O diyor ki bana: Ama öyle demiyor ortak akıl! Üstakıl, devlet akli! Biat ve itaat diyor. Biat ve itaat et ki özgürleşesin!

Ben diyorum ki ona: Akli olan ortak aklın hizmetine girmez. Sefalet ve esarettir. Üstakıl bir efsanedir. Gerçek akıl benim aklım, bizim aklımız. Özgür insan dediğin bir uçurtma yapar aklını, kuyruğuna da jilet takar.

Ülker gelin gel dudak dudağa öpüşelim; serin yataklarda seksen yaşımda sevişelim.

(Karlovassi, Meropi Oteli, 27 Eylül 2015)

“NEDEN tanımazlıktan geldin beni?” Onun o’su, senin s’si bendim, sen neredeydin?

Başlayalım: Toroslar’da, Fındıkpınarı, bir gece. Annemin yanında. Paydos Gediği’ne bakıyoruz. Dişim ağrıyor. Ceviz ağacı hışırdıyor. Ateşböcekleri, göç ateşleri.

Sonra okuduğum kitaplarda çıktım karşıma: Fül çekimlerinin altı öznesi, şahıs zamirleri. Tohum halinde ben.

Yoksulların dikenli ve pıtraklı düşleri, iki ucunu da yitirdikleri yumak. Teko adlı kedinin pençeleri arasında.

EBU BEKİR: Yatağında eceliyle öldü. Âdetten değildir. Ridde savaşlarında değil. Bir daha Ridde savaşına gidemedi. Rivayet böyledir.

Ömer bin Hattap: Hançerle öldürüldü sabah namazında, akşama doğru, bir vergi sorunu yüzünden. Öğle ve akşam namazlarını kılamadı. Kazaya bıraktı.

Hançer kuyuya düştü, suyu içecek bir sarı öküz bulunamadı.

Osman Bin Affan: Sebe tarafından evinde Kur'an okurken öldürüldü. Tersinden değil düzünden de bir daha Kitab okuyamadı. Saptırılmış bir derleme olarak!

Ali bin Ebû Tâlib: Zehirli kılıçla öldürüldü. Minyatür oldu: Deveci de, deve de, devenin taşıdığı tabut da aynı kişidir.

Devlet nerede? Otomobil kaza yaptığı zaman, yasaya göre, kazadan araç değil sürücü sorumludur.

SÖZCÜKLERDEKİ, insanın dışsız ağzındaki, unutulmuş ölü dillerin bütün sözcükleri. Hepisini şiirin, insan emeğinin sefer torbasına koymalı ve cebri yürüyüş için demir çarık giyip yola çıkmalı,

kelebek kanatları düşmeden larva kalebentin!

Ecelin gelince sen de öleceksin ey softa! Daha önce intihar etmezsen cenneti zimmetten dolayı. Varsa böyle meş'um bir niyetin, babasının tecavüz ettiği kız gibi içme tentürdiyot. İngiliz ipini tavsiye ederim, sağlamdır, kullanışlıdır intihar mevzusunda.

Nasıl bir mezarlıkta (annem “mezerlik” derdi) yatmak istersin, Aşçıyan’dan başka, Boğaz’a nazır? Erguvanlar arasında baharda? Yoksa bir çöplükte patlamaya hazır?

Yaraşır, yaraşır, yaraşır, pek yaraşır!

Ama bil ki laf aramızda: Üç kitap ehli yan yana yatar Mersin’de Asrî Mezarlık’ta. Sana yer yok orada, Şelfunlar, Çakırlar, Şaşatiler, Işkaralar, Ongunlar ve Akarca’nın Bitli Köy’ünden Deli Kadirler, Hamamcı’nın Deli Cemiller arasında. Onur sorunu!

Rüya göreni uyandırma delirir derler ama özellikle uyandıracağım seni ve engel olacağım delirmene, bunayıp bokunla oynaman için. Güven bana!

CAMİNİN çanları davet ediyordu müminleri cuma namazına. Arastada marangozluk yapan İsa, “Baba beni neden bıraktın?” diye sordu üç dinin kararsız Tanrı’sına.

Bırakır!

Minarede bir haham Ezgiler Ezgisi’ni terennüm ediyordu yanık sesiyle, kendi sesiydi, ezan yerine. Bunu duyan Muhammed Mustafa mahmuzladı Burak’ı yedi kat eflakın yedinci katına, Kudüs tesmiye edilen Yeruslayim’de.

Kimseye güvenemezsin din konusunda!

Şeytan intikam alıyordu kendini taşıyan yarım hacılardan. Mekke’de; Kadir İnandır’ın reklam keçisi hariç keçileri tutsak alıyordu otlak milleti otlaklarda; avcılar bildiricin sürüsünün önünde kaçmakta; kuzu boğazlıyordu suyunu bulandıran canavarı.

Bir başka dünyada, ki olmalıdır!

Kaderi çaldı on üç kez Big Bang, Londra'da, sesin çarşafını sererek ölü dillerin yatağına. Uzandım yatağa, Kraliçenin piç kızı yanımda.

Yıkık kentlerin temelleri bilir bütün ölü dilleri!

“Tanrı uludur!” diye ezan okumaktaydı Demirışık'taki mezarında dedem Kör İbrahim, ben onu beklerken katran ocağında.

Türkçede uluydu Tanrı! Tanrı Türkçede uluydu! Uluydu Türkçede Tanrı!

PERDELERİN kör ettiği evler, açın perdeleri; zort çekin geçerken aynaların önünden bir başyüce.

Aynaları alın ve tavuk çiftliklerine icara verin.

Misk el leyl de denen melissa kokusu dünyayı yıkıyor (iki anlamda) sonra lâl ve daha doğrusu Homeros'un şarap rengi denizinin rengiyle işaretliyor zindan duvarlarını.

Zindandan kaçan karikatüristlerin elinde fare kuyruğu bıyık oluyor bir başyüce soytarılarına.

Siyasete karışmaya karar veriyor bir başyüce kabaran bir tavuskuşu halinde ve süvar oluyor kör bir küheylana. Seccadesini alıp kuzey kutbuna uçuyor altı ay gündüz, altı ay gece namaz kılmak için. İnanç özgürlüğu yokmuş kendi memleketi diyarında.

(O) birden hüznleniyor, öfkeye dönüşüyor hüzn ve eşekarısı olarak konuyor matruş yanaklarına ve konuşuyor ağzı bir Darülbedayi aktörü şivesiyle.

"Küstüm ben ona!" diyor, biri için. Komşunun yemenisini kıskanmış bir etnik alt kimlikle. Ve sonra: "Getirin benim çizmemi!" diyor ve oğlunu çizme tamircisine gönderiyor.

Böyledir öküz olmaya yeltenen zavallı kurbağanın şanlı öyküsü!

(10 Ekim 2015, 10:03)

“ŞEHİTLER ölmez, vatan bölünmez!” Tunç kafiyeli, çakıl şakırtılı bir gevezelik. Patlak davul, içi boş benzin tenekesi.

Asker ölür, şehit olur, adı bir çocuk parkına verilir, ama yanlış yazılmıştır. Pasaklı bir AVM yapmak için istimlak edilir park, üç yıl sonra. Şehitler ölmüştür, vatan bölünür ya da bölünmez, öldüğü için asker.

Asker ölmüştür! Ailesi bunu bilir. Yemek sofrasında tabağı ve yeri onu bekler.

Kimse olmasın şehit! Kanım tepeme şıyrıyor, “Tekbir!” diye inledikleri zaman. İşaret parmakları havada. “Ya Allah bismillah Allahuekber!”

Yok canım! Bayağılık ve çöplük kokusu! Başyüce senin yüzünden başyüce değil mi, ey çığırtkan ağız?

Bir anıt tasarlıyorum, nankör zamana karşı, sözcüklerin kerpiç olarak kullanılmadığı:

Gökyüzü ile yeryüzü arasında hiçlik olmayan granit bir boşluk. Gökyüzünü gözyaşı sütunları havada tutmaktadır.

Kullanılırsa, bir kez kullanılır gözyaşları. Sonra gözyaşı şişelerinde saklanır, sevgilinin bedeni olarak.

Polislerin kopmuş parmak aradığı coğrafyaya gözyaşı anıtları, paslanmaz çelikten.

Deccal Söylencesi⁹

“Ben, Deccal ile beraber olanı ondan daha iyi bilirim. Onun yanında akar iki nehir vardır. Onlardan biri dış görünüş itibarıyla beyaz bir sudur, diğeri alevlenmiş bir ateştir. Sizden biri ona yetişirse ateş olarak gördüğü nehre gelsin. Sonra başını daldırıp ondan içsin, çünkü o, soğuk bir sudur. Deccal’in sol gözü yoktur, üzerinde kalın bir perde vardır. İki gözü arasında kâfir yazılıdır. Okuması olan olmayan her Müslüman o yazıyı okur.”

Müslim

Ben bir başkasıdır başkası benim,

geldiğim yer gittiğim yerdir, fitneye gerek yok
gittiğim yer geldiğim yerdir, fesada gerek yok;

Ne bir sır ve gizem, ne serap, hiçbir tevatür!

Alnımda bir yıldız parıldadığı söylenir
ki o sırtımdadır
sağ kürek kemiğimin üzerinde.

Dönersem geldiğim yere, dönersem,
bir yer ki bir gurbet serabı;

bir gazap zerresi bile dökülmemiş üzerine,
haddehânedan geçirilmiş göktaş, gözyaşı,
su içmiş yüksek fırından.

Yolum sarp ve yokuş, yoktur yoldaşım.

Kimse göndermedi beni bir başka dünyadan,
annem ve babam var, annem ve babam belli,
onların evlilik cüzdanları var.

Hesap vereceğim, bedel ödeyeceğim kimse yok,

kimse benim için “Ol!” demedi
kimse benim için “Olsun!” demedi
olup düşmedim elma dalından

ne de Büyük Ayı’nın tava sapından.

Olmak için bir buyruğa ihtiyacım yok
ölmekse kendi kendime ölürüm
ya da bir insan hayvanı öldürür beni,

ve kanıtım yok kendimden başka
bir de bir kiraz ağacı vardır

tahta evin yanında, Fındıkpınarı’nda.

Atların nalı yankılanır Toros koyaklarında...

Biline ki
ne müjdeciyim ne de uyarıcı
ne müjdecim var ne de bir uyarıcı,

kör, sağır ve dilsizim
gözüm var ki görür
kulağım var ki duymaktadır

kendim duyarım
kendim söylerim,

ezberim yok;

boş defter, ben yazdıkça silinir,
tersinden okudum bütün kitapları
düzünden unuttum hepsinin tamamını.

Kılavuzum yoktur gölgemden başka,
gökyüzünde bir şahin olarak dolaşır,

yamçı olarak da kullanırlar, kullanılmıştır.

Kendine hiddetine vurgun yalnız bir tanrıdır,
bir malûl haberci gönderdi tarafıma
bedevi deveci kılığında,

“Benim dinime dön, medeni ol!” demek için

sağır ve dilsiz tacirin ağzından.

Bu daveti çoktandır bekliyordum
bir kum çölünün dingin sularında
denizleri ve çölleri keşfimden bu yana;

“Malumat mıdır, talimat mıdır?” diye sordum,
ateşle buluştuğum bir anda,
kadın olduğunu dokuz ay sonra öğrendim.

“Din insanı uygarlaştırmaz” diye eyittim ulağa,
“Tam tersine, uygar insan dini uygarlaştırır!”

Kurban kesmeyeceğim asla,
kendimi kendime kurban edeceğim,

keçi oğlağı gibi meleyeceğim
süserken annemin sütsüz memesini.

(2: 73)¹⁰

Yapıp ettiklerinden haberi varmış mutlaka,
“Yapıp durduklarınızdan gafil değilim!” diyor,
taştan ırmaklar fişkırtıyormuş...

Böbürlenerek!

Olabilir, neden olmasın, el elden üstündür,
ben de rüyalar görüyorum, havada uçuyorum
kanatsız. Okumadan yazıyorum, yazmadan okuyorum,

ölülerle konuşuyorum Afrika dillerinde.

Körüm ama kuşların çocuk halinde
öldüğünü görüyorum. Kimileri açlıktan ölürken
duyuyor ayak seslerini sağır kulaklarım,

kimileri tokluktan kusmaktadır dünyaya

varlığın bir kanıtı olarak!

10) *Kuran*

“Gelin ey ahali hep beraber *Mantık Al Tayr*’ı¹¹ kıraat edelim” dedi muallim Feridüddin Attar ve ben de ona şöyle eyittim:

“Balçığa üfürdümü, insan halk eder... bütün âlemi, köpükle dumandan yaratır.”

– Körün kötürüm gözünü yürütür;

“Gökyüzünde oturanlara felek sofrasını kurar... güneşi bu sofraya somun olarak kor.”

– Dilsizin dilinde bülbül şakıtır;

“Bir sopayı yılan haline kor... bir ekmek sacının altında bir tufan coşturur.”

– Buyurur da dipsiz sessizliği duyar olur kilitli sağır:

“Gökyüzünü serkeş bir tay haline getirir de yeri ona nal yapar... o nalı ateşe kor, kızdırır!”

– Dilerse Kamber Tay’la yarışır anadan doğma kötürüm;

“Bir kayadan dişi deve çıkarır... sarı öküzü feryada, figana çevirir.”

– İsterse kara taş yumurtlatır damızlık daylak deveye;

“Yeli, toprağı, ateşi, suyu bir yere getirir... her şeyden kendi sırrını ısklandırır, gösterir.”

– Yel yeldir, ateş ateştir, su katı ve sıvıdır... ve hepsinin bir öyküsü vardır ve anlatılır;

“Yeryüzü öküzün üstüne yerleşti... öküz balığın, balık da havanın üstünde!”

– Kızıldeniz’e dölek yol döşer ama onarıp yerine takamaz kalles mayının parçaladığı gazi bacağı!

Kimse ve kim oluyorsa, o. Vesselam!

11) Feridüddin Attar, *Mantık Al Tayr*, Türkiye İş Bankası Kültür Yay., 2006, s. 2, 3, 4

“İtle harara girilmez!” derdi,
 “Çirkefe taş atma üzerine sıçar!” derdi,
 “Ağır taşı ne yel alır, ne sel alır, hafif taş
 herkeş götünü siler!”

Bu hikmet kovani özlü sözleri hep tekrarlardı
 dağlı annem bana nasihat sayfalarında ve
 “Talep it gulum viriyim dimiş” derdi,
 yüreklendirmek için beni ölüm anlarımda,
 nereden bilecek ki isteyene değil
 kendi istediğine verdiğini
 Efendi sayılan pervasız hayaletin:

“O rahmetini istediğine verir,
 o büyük lütfun sahibidir!”¹²

Ama, “Sebebin gözü kör olsun!” derdi
 Kör İbrahim’in kızı annem
 isyan anlarında, saçını pençe pençe yolduğunu da
 çok gördüm gözlerim parçalandı,
 yelin tozu toprağı doldu.

Kalpplerin kabuk tutmasına gerek yok¹³
 yemin eden bir ilaha neden inanayım?

12) *Kuran* 2:105

13) *Kuran* 2: 88

Yazıklar olsun küfre batmayanlara!...
sağırım, dilsizim, körüm ben.¹⁴

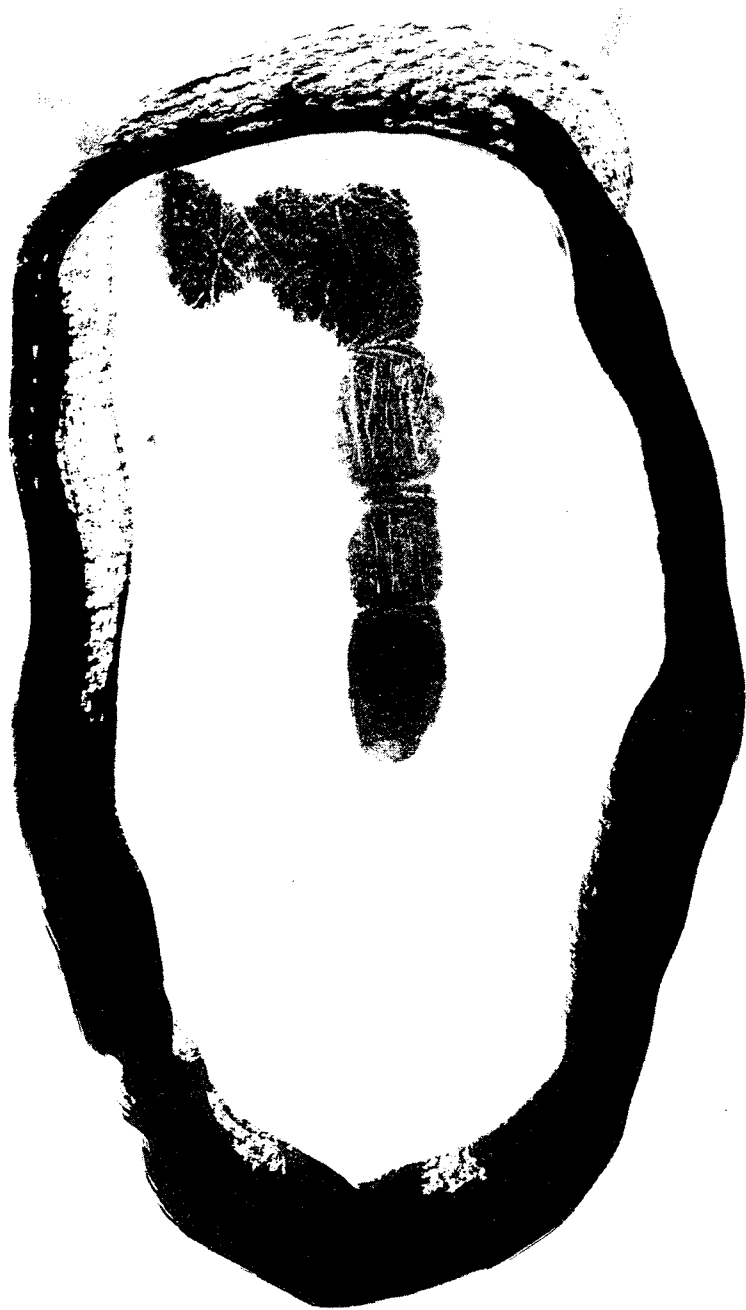
İyi ki sağırım, iyi ki dilsizim, iyi ki körüm,
hiçbir şeyim yok yeter bana celali isyanım,
dedelerimle babalarımle oğullarımla torunlarımla birlikte...

Uzun sözün kısası bunca kıssadan sonra
bütün sermayem, bütün servetim
masanın üzerinde duran şu kirli kavanoz,
içinde benim bir hayatımın külleri

savrulmak için arsız rüzgârlarda
bulaştırmak için kendi öykümü birkaç dünyaya.

Değirmenin taşları arasında...

14) *Kuran* 2:171

Kim söyledi size kutsanmak istediğimi,
bağışlanmak da, topuğumdaki devedikeni yüzünden,
o mücevher, topuğumdaki armağan özgürlüğümdür benim.

Bir halim var ki Sodom'dan gelmektedir,
Gomorre'ye gitmekte bir başka halim,
kimseyi beklemiyorum, kimse beklemiyor beni,

aşık oynamak için devekuşu kemiğiyle,
bir kükürt kuyusunda doğuşumdan bu yana.

Genç annemin tarçın kokulu karnında değil.

“Hayır, öyle değil! Kıyamet gününe yemin ederim ki öyle değil!”

Ne vebadan kaçıyorum ne de sığınacak bir kovuk arıyorum, bir döl yatağı; ayak izlerimi emanete verdiğim, gölgemi rehin bıraktığım da doğru değil tefeciye.

Hayır, meni halindeyim, bir kesik kolu dölleyeceğim menekşe kokularıyla.

Söyleniyor kendi kendine: “Erkeği ve kadını ben yaratmadım mı?” diye, “Peki bunu yapan ölüyü diriltemez mi?” diyor. Soruyor!

Körün gözünü açma, kötürümü yürütme... Bunlar kolay mucizeler, herkes yapıyor artık. Mayına basan gazinin kesik bacağına yerine koy, kesildiği yerden büyüt. Ne olursa olsun adın!

Kutsanmak ve bağış istediğimi de kim söyledi size? Ben kazı yapıyorum.

Bir geyikle seviştiğimi görmüşler, Paydos Gediği'nde. Doğrudur, iftira değil!

*Bir arı kovanında yaşıyordum o sıralar; kimi zaman ölüme salınmış
yulku atıydım,
toynak sesimi harf diye kullanırlardı.*

*İnsan olup secde edince kutsanacaktım bir genelevde, istemezsem
dereye yosun tutmuş çakıl taşı.*

Hakkımda karar vermişler, veriyorlar, ben kimseyle herhangi bir iş sözleşmesi yapmadım.

İşlerim işe yaramaz hale gelirmiş itaat etmezsem. Böyle buyurmuş.

Benim herhangi bir işim yok, sadece dört işlem bilirim aritmetikte bir de çarpım tablosu.

Diyor ki: “Şu iğreti dünya hayatı sadece oyun ve eğlencedir!” İman edersem bana ödül verecekmiş mallarımı almayacakmış elimden.

Benim ne malım ne mülküm var, ana-babamın armağanı bedenimden başka.

Düşlerim var ve sayı saymayı biliyorum.

Yerlerin ve göklerin mülkü onunmuş –mirasçı olmak istemem–, dilediğine azap eder, dilediğini bağışlarmış –kendi bilir!–

Bütün suçum aritmetik öğrenmekse, geometri de öğreneceğim, sonra fizik ve kimya.

*Çocukken duymuştum mahalle veletlerinden: Zenginler fakir
fakirler zengin olacakmış öteki dünyada;
gel de inanma, iman etme ahiret âlemine: Bal dudaklı huriler,
helâl dübürlü gülmanlar, altın ve şarap ırmakları...*

*Yani işi iş bu dünyada yoksul olanların,
lânet olsun, başına rûm ateşleri dökülsün o amele tayfasının ki
grev yapmaktadır, şirk koşmaktadır.*

*“Asanı bırak! Bunun üzerine Mûsa, asayı çevik bir yılan gibi
kıvrılır görünce korkudan geri kaçtı.”*

*Kaçma ey Musa! Dişsiz ihtiyarları dişlerine kavuştur;
kötürümleri yürüt,
körler görsün ama kesik kolları, parçalanmış bacakları da onar,
ustandan izin al!*

Bir kez daha ateş tepesine çık, emeklilere zam, bekârlara am iste!

Maya olacak bir sözcük, bir renk, bir sayı bulmalıyım –
belki de büyü olacak hamle inanmasam da büyüye –
bir mucize Mûsa'nın yaptıklarından, İsa menkıbelerinden öte.

Suyu şaraba çevirmek değil, ben tersini isterim
ve onun tersinin tersi kadar tersini...

Lebbeyk!¹⁵

15) Buyurunuz, emir sizindir, efendim.

Korkuyorsam,
beni korkumdan kim koruyacak
seni korkumdan kim koruyacak
korkumu korkumdan kim koruyacak?

Güneşten,
doğan ve batan güneşten
korkuyorum,
sıvı sudan, katı sudan, buhar sudan
korkuyorum,
kılık değiştirmelerden,
oyunlarından maddenin,

ağaçların yaprak dökümünden,
çiçeklenmesinden akasyaların.

Bir tay doğuyor ay ışığında,
anlamıyorum,
titreyerek ayağa kalkıyor
yonca tarlasında,

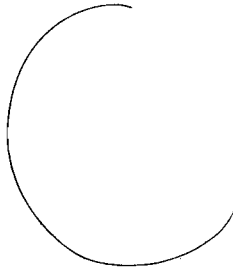
anlamıyorum,

ilk işi ana memesini aramak.

Doğan korkmuyor!

Varoluşu dayanamaz onlar,
ellerinden, ayaklarından
cinsel organlarından korkarlar.

Opera kahkahasıyla güler
insan hallerine
gaddar ve intikamcı tanrı.

Destansız Destan¹⁶

16) İstanbul, 1 Ocak 2016 - Gündoğan, 20 Ağustos 2016

SEN misin kurban isteyen Tanrı? Kimlerden olursun, size ne derler Çukurova'da, yörükler arasında? Bir keçi bile vermem senin için!

Seni kurban etsem ne dersin hiçliğe? Milyarlara pay ettiğim sonsuz artı bir menzilden sonsuz artı bir kalesine?

Ederim vallahi ve billahi, sürerim son kurşunum olarak seni çolak Rus ruletime.

NUH'UN gemisi Amarcord¹⁷ sisler içinde, Aziz¹⁸ ve ben, Bebek'te Şadırvan adlı bardayız, Boğaz'dan geçiyor Amarcord'un gemisi; filmdeki dev anasının memeleri sarkıyor küpeşteden, yunuslar yarışıyor emmek için. Aziz bana bakıyor onaylayarak ve o ünlü "Yani şimdi"sini çekiyor.

Bir köpek havlıyor Nuh'un gemisine, ateşten dişleri var. Köpekbalığı dişleri. Yürüyor Boğaz'ın suyu üzerinde. "Köpek postuna girmiş bir şeytan olmalı" diyorum Aziz'e. "Hayır Mûsa olabilir!" diyor. Her şey olabilir. Oluyor: Bulut halinde bir zaman. İçine çekiyor köpek, içini çekiyor. Katlanamıyor o günün ve bugünün bu leş kokusuna.

Aziz 1995'te göç etmişti Aşşyan'a. Şimdi karşımda oturmakta Küba'ya çok yakın bir burunda. Havana ve Fidelio iki kulaç ötemizde. "Güdük Özal'ın zamanında Akdeniz'in suları arındıramamıştı bizi üzerimize bulaşan köşe dönmeci kirden, diyor ve şimdi diyor, Başyüce'den sıvanan kirden arınamayız bil ki yüz yıl kalsak Kartaca'nın¹⁹ Roma Hamamlarında!"

Kıyırı izleyerek geçiyor önümüzden Nuh'un gemisi Amarcord. Sis yok! Günlerden 11 Nisan 2016 İsa'dan sonra. Mümkün değil ne ölmek ne de yaşamak!

17) *Amarcord* (1973) İtalya Fransa ortak yapımı yarı otobiyografik dramatik filmidir. Senaryosunu Federico Fellini'nin Tonino Guerra ile birlikte yazdıkları filmi Fellini yönetmiştir.

18) Aziz Çalışlar (8.8.1942-28.11.1995), yazar, eleştirmen, estetikçi.

19) Tunus'taki hamam kalıntıları.

“BOK, Sik, Damar!”, bir Rumeli muhaciri çocuğun söylediği, 93 Harbi’nin göç yollarında, İstanbul’a doğru. Pomak Prensesi Ülker’in bir akrabası.

Bir özdeyiş!

Çok daha anlamlı bir vaiz Başıyüce’nin anlamsız cuma söylevlerinden.

“Türkiye barsaklarını boşaltıyor!”

Çürük yumurtasından liberal götlerin.

“Ya Allah Bismillah Allahu Ekber!” kaytarmaları ulusal marşlar söylenirken,

Şehitler için sessiz saygı duruşlarında, bozgunculuk niyetine.

Çocukluğumdan hatırlarım, bir gün, yazdı, yayla zamanı, Fındıkpınarı’nda,

minarede, hoparlörsüz, ezan okuyordu müezzin Türkçe, “Tanrı uludur, Tanrı uludur!” diye.

Geçerken bağırdı Bekri Hıdır eşeği üzerinden minareye doğru:

“Bir vakit de Hıdır uludur desene be adam.” Hısım olur bize.

Elli yıl sonra aynı yerde bir bal satıcısına anlattım bunu, tanık olduğumu; minare yerinde duruyordu ama Arapça okuyordu Ezan’ı müezzin, bilmediği bir dilde.

Bön bön baktı suratıma, anlamadı Herif, yüce ironiyi Hödük.

Balı da gerçek değildi, arılar şekerli su emmiş.

Blaise Cendrars'a benzedi galiba bu yazı, az biraz, benzerse benzesin! Adam gibi adamdır Çolak Blaise, "Bok, Sik, Damar"daki damarın ne anlama geldiğini anlar. Hemen! "D" ile "ar"ın fazla olduğunu şıp diye anlar sözcükte.

O bir bilgedir.

"Bilmezge"ye gelince: Akkondu denen bir adreste oturur, kayıtsız, ve bilmez "damar"ın derin ve yan anlamını.

Kuran'da yeri yok diye ilkokul öğrencilerinin çarpım tablosuna karşı çıkar Başyüce, müfredattan çıkartır, "Bir üçgenin iç açısı toplamı 180 derece edemez!" der, ardından, uzun uzun düşündükten sonra. Öfkeyle. Zonklar damarı.

Bu sırada.

YÜKSELEN ırmağın üzerine bir ev yapacağım, yüzen ama yerinde duran, su yükseldikçe yükselen bir ev, bir havuzun üzerinde Diyarbakır karpuzu kabuğu, Dicle-Fırat'ta bir kelek, temel olarak.

Sonra ne yapacağım, ne yapmam gerek Ey Mağrur Okur sen cevap ver. İşim var, bakıyorum karasinek sürüsünün inip kalktığı, kurtların çıngıştığı açık yarama. Ateşle yıkamışlardı kirletmek için beni. Arındım ben! Tanığım karasinekler ve çıngışan kurtlar.

Yürüyebilir misin, geçebilir misin kor ateş üzerinden? Polinezya yerlilerinin ergenlik sınavıdır. Arındırma!

YUKARIDAN aşağı dipsiz bir uçurum, aşağıdan yukarı küçük bir Himalaya.

: -

Akşam gazetesinin bir haberi (12 Nisan 2016):

Tarık Akan, Erdoğan'ı çocuklarıyla tehdit etti!

Her fırsatta Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı ve hükümeti hedef alan açıklamalarıyla gündeme gelen Tarık Akan, yine haddini aştı!

CHPlideri Kılıçdaroğlu'nun Aile Bakanı Ramazanoğlu'nu hedef alan çirkin sözlerini savunan Akan, "Kılıçdaroğlu çok güzel cevaplar verdi. Bravo Kılıçdaroğlu'na" dedi. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın sözlerinin kendisini çıldırttığını söyleyen Akan daha da haddini aşarak şunları söyledi: "Cumhurbaşkanı'nın yakınlarının çok acı çekeceğine eminim. Hesapları sorulacak."

: -

Aşağıdan yukarı içe göçmüş bir Himalaya, yukarıdan aşağı bir dipsiz uçurum, kavanoz kışlı. Uçurumun dibinde bir Yargı Gecesi: Kaynayan katran kazanları, lâl rengi ekmek sacları, üzerinde günahkârlar namaz kılsın diye. Kapıda Osmanlı gençliğinin tersyüz edilmiş zebanileri. Allah mı olur kul hakkını sormayan tanrı?

Eminim ki eşkıya kıyafetinde rol icabı söylememiştir Tarık, o çok anlamlı sözleri. Vasiyet olarak... Yaşlandıkça bana benziyor!

Karar Gecesi, Kefeluka'da, Fener Lokantası'nda beyaz şarap içeceğiz Tarık'la. Ayakta bekleyecek haber yazarıları bize hizmet için.

Ufukta batan güneşin merhemi!

KİMDE ölen canı diriltecek ilaç var, kimde yaban hayvanıyla çiftleşecek derman?

:-

Tanrı'ya değil Kevser Halam'a inandım ben, beni kaç kez ölümün elinden, ağzından kurtardı, pençesinden sökerek aldı. Adı beyin humması olan kurt kapanından, yapışkan öksesinden. Basma entarisinin bir cebinde sarı leblebi, öteki cebinde üzüm taşırdı benim

için komşu gezmelerinde. Beni korurken saldırılarına karşı eşekarısı obalarının, söylenir ki zehirli sıtmanın ağına düşmüştür. İkinci karısı Uygun soyadlı Koca Çizmeli Ormancı Ahmet Efendi'nin. Ahu gözlü, yeşil zeytin. Ablasının ölümünden sonra. Ölümün kurdu girdi meyvenin etine,

gövdesine önem verdim şiirde: Yamru olmuş, yumru olmuş patates gibi, büyük kahverengi çekirdekli yenidoğuş gibi; dikenli böğürtlen, küncü tohumlu murt, yabanmersini de derler: Üçgen, dörtgen, çokgen, yuvarlak cıncık çeperli... Her meyve, her

sebze, her hayvan kendi biçimini alır bulduğı zaman bir boşluk, havada, suda, toprakta; şiir de meyveye, sebzeye, hayvana benzer... Halamdan aldığım şiir dersi bu! Deveye benzeyen elma, üzüme benzeyen keçi, danaya benzeyen domates, ceviz, dut, zeytin...

Bu yüzden katı malzemeden, granit taşından, mermerden, ağaçtan, demirden ve buzdan yapmadım heykellerimi; karakalem ve boya kullanmadım resimlerimde. Gazdan ve hava akımlarından yaptım eserlerimi. Boş bira tenekesinin, şarap şişesinin içinde kalan çürük

havadan değil. Toroslarda aklıma, ciğerime, yüreğime, kasıklarına dolan serin dağ havasının kokusundan. Adil olmak önemli olan: Beş parmağın beşine de adil olacaksın: gözünün hakkı diline geçmeyecek; kokunun hakkı seste kalmayacak; geldiğin yol gittiğin

yolu kıskanmayacak: Başyüce'siz bir barış egemen olacak ülkeneye! Yoksa vezin ve kafîye sütünü keser, düğün çorbasını bozar şiirin. Tuz ve biber ararsın ama bulamazsın! Şiirdedir ölen canı diriltecek, yaban hayvanıyla çiftleşecek derman!

Atlılar atlılar kızıl atlılar,
 Atları rüzgâr kanatlılar!
 Atları rüzgâr kanat...
 Atları rüzgâr...
 Atları...
 At...

Rüzgâr kanatlı atlılar gibi geçti hayat!²⁰
 ...

İnce uzun boylu kalem kulaklı
 Terazi tabanlı göğsü yelekli
 Bir geyik misali hatun bilekli
 Kalkana benziyor döşü Kırat'ın

Dizgini toptasam yerler yırtılır
 Kuyruğu sallasa sağrı örtülür
 Kırat'ın önünden can mı kurtulur
 Göğsü benek benek benli Kırat'ın

Yokuşa yukarı keklik sekişli
 İnişe aşağı tavşan büküşlü
 Düşmanı görünce şahin bakışlı
 Kuğuya benziyor boynu Kırat'ın

Kırat'ımı sekişinden bilmişler
 Şu gelen de Koroğlu'dur demişler
 Muhanetler hep ününü duymuşlar
 Cihana yayıldı ünü Kırat'ın²¹

20) Nâzım Hikmet, "Salkımsöğüt", 1928

21) Koroğlu

Hindistan'da kısırağı Bukephalos'un öldüğü yerde İskender tarafından kurulan Bukephala kenti at ile binicisi arasında yepyeni bir ilişkinin ve klasik antikite insanının asalet ve biçim özelliği arayışına cevap veren bir hayvan sevgisinin ifadesi olarak tanımlanmaktadır. Türk tarihinde de Karaca Ahmet; adıyla anılan türbesinde ve Çanakkale boğazını ilk defa geçen Alaattin Paşa atlarıyla beraber gömülerek gönül beraberliklerini ölümle de devam ettirmişlerdir. Diğer taraftan II. Osman çok sevdiği atı "Sisli Kır"ı Üsküdar Çiçekçi'de yaptırdığı türbeye gömmüştür. II. Mahmut ise "Menekşe" adlı atı ölünce Karacaahmet mezarlığına gömdürmüştür.²²

BUKEFALOS (Öküzbaş): İskender'in atı (MÖ 356-326). Bukefalos çok hırçındı ve hiçbir biniciye tahammül edemiyordu. Gözlem yeteneği sayesinde atın kendi gölgesinden korktuğunu anlayan İskender atı güneşe doğru çevirdi, Bukefalos sakinleşti. O günden sonra ayrılmaz oldular. (Hindistan seferinde ölen ve adına Bukephala şehri kurulan atı.)

KANTHAKA: Budha'nın atı, MÖ 6. yy. Sahibinden ayrıldığı an kalbi kırıldı ve öldü.

INCITATUS: Caligula'nın atı, 1. yy. (Roma İmparatoru Caligula'nın konsül seçtiği atı.)

BURAK: Hz. Muhammed'in efsanevi atı. (Miraç gecesi Hz. Muhammed'i taşıyan at). Ayrıca, susuz bırakılıp çit içine alınan, çit kaldırıldığında nehre değil Hz. Muhammed'e koşan 5 kısarak: Übeye, Kübeyle, Saklaviye, Hamdaniye ve Habda. (Yalçın Küçük'e göre böyle bir at yok!)

DÜLDÜL: Hz. Muhammed'in Hz. Ali'ye hediye ettiği at.

MARENGO: Napolyon'un atı.

DERVİŞ: Enver Paşa'nın atı. (Binicisiyle birlikte savaş alanında ölen at.)

COMMANCHE : General George Armstrong Custer'in 1876'da Kızılderililerle yaptığı Big Horn savaşında ordusundan kurtulan tek canlı olarak tarihe geçmiştir.

HAYYAM: Abdülmecid'in atı.

KIRAT: Köroğlu'nun atı.

AŞKAR / AŞGAR: Battal Gazi'nin atı.

ROZİNANTE: Don Kişot'un atı.

PEGASUS: Mitolojideki kanatlı at.

SAKARYA: Atatürk'ün en sevdiği binek atı. (Kurtuluş Savaşının sembolü.)

ÇANKAYA: Atatürk'ün muharebe yılları sonrası bindiği ve daha sonra Saim Polatkan'a hediye ederek uluslararası müsabakalarda birçok dereceler kazanan at.

KAMER TAY: Şah İsmail'in Ab-ı Hayattan içip ölmezliğe erişen atı.

AK-KULA, KIL-CEREN: Manas destanında Manas'ın atı.

DEDE KORKUT'ta; Bamsi Beyrek'in atları: Bengi Boz, Deniz Kulu; Kazan Bey'in atı: Konur At; Yüğnek'in Doru Aygırı, Kara Güne'nin Gök-Bedevisi, Tundar'ın Töpel/Tepel (alını akıtmalı) Kaşga'sı, Kökçe Han'ın Tekeç'i, Kongur-Bay'ı, Şir Şemseddin'in Ağ Bedevi'si...

MAHŞERİN DÖRT ATLISI: İncil'de adları geçen, kıyamet gününde ortaya çıkacaklarına inanılan 4 atlı. İncil yazarlarından Yuhanna'nın Patmos adası'nda gördüğü bir vizyondan çıkmıştır. Bu Kitabı Mukaddes'in Vahiy bölümünde kayıtlıdır.

Taş dönemi çizgilerinden Parthenon'un mermer kabartmalarına kadar, Çin'deki Tang soyunun gömültülerindeki yontulardan, Leonardo da Vinci'ye kadar, Kuran'dan güncel yazınlara değin at tüm dönemlerin esin kaynağı olmuştur. İspanyol filozof Jose ORTEGA "Mahmuz cenahına azıcık temas ettiği an, at öyle bir koşmaya başlar ki, bunu sadece mahmuzun dokunuşuyla oluşan bir içgüdü olarak tanımlayamazsınız; koşma reaksiyonu atın coşkun iç enerjisinin bir dışavurumudur" şeklinde ifade etmiştir.²³

MEZBAHA ATI: Bir de bir mahalle kabadayısını üzerinden atmış bir yiğit seklavî at var ki "Mezbahaya Giden At" olarak bilinir namı, resmen tescil edilmediği için tarafgir ve ödlek tarih yazıcıları tarafından kahramanlığı, sabit kalemlerle ya da Çin mürekkebiyle. Olsun, ağızdan ağıza dolaşmakta menkıbesi garibimin mağripten maşrika kadar, destanını söylemekte saz şairleri.

KAÇ yıl oldu, ne demişti bana bir Arap şair, kendi kendine, bir sapan taşının pencere camına çarpması edasıyla?

“Araplar sıfırı buldu ama çember dairesine tutsak oldu.”

Ateş çemberinin içinde kalan akrep.

KİM o? O kimin o'su?

*Savaş gazisi, bir sayı olarak, ayaklarının altında toprak kayıyor,
kutsal kitaplardaki toprak; bir rüzgâr ki saldırıya geçmiş süvari
alayı...*

Kim o?

Başyüce! Muhtarlar ve haramiler kavmi!

Toprak ve dağın kayaları ayaklarının altında yürüyor.

Canını istiyorlar senin, kumara basmak için.

Haberin var mı?

KİM tasarladı beni (her kimse sormalı bu soruyu)? Yanlış tasaradır, vallah kalıbımı basarım.

Ayağımdaki nasır çift pençeli, bombeli, kapalı piyanta ham ayakkabı yüzünden, altı kabaralı.

Yoksulluk benim yüzümden değil, sayemde değil.

Adamın biri Kutsal Kitap'ta, varsayımsal tanrının ağzından "Ben kiminize çok verdim, kiminize az!" diyesiymiş, "Çok verdiklerim az verdiklerime pay versin!"

Hoppala, vermezse ne yapacaksın, ümüğünü mü sıkacaksın? Adamlar yasa yapmış Kutsal Kitap'ı, yasalar yapmışlar ki boynunu kesseler acımaz, kanın helâldir.

Başını usturaıyla kazırlar, helalini elinden alıp yosma yaparlar.

*UZUN bir gaygubetten sonra, –ki bir saray darbesi yüzünden
olduğu rivayet edilir–,
yeryüzünü teftiše çıkan bir tanrı ve birkaç elçisi,*

*gördükten sonra Türkiye’nin halini, –betimlemek gereksizmiş–,
mecnun olup kendini
dağlara taşlara vurmuş kendi kendini,*

*beline pamuk balyaları bağlayarak beton ve demir yerine, Mariana
Çukuru’na atmış kendini, denizlerin en derin yeri olduğu
söylenen*

*yere ve yakmış yağmur ormanlarını yıldırımlarla ateşe vererek,
intihar etmeden ve iptal etmeden önce kendine atfedilen Kitab’ı.*

Böyle haber verdi yetmiş iki milletin medyası!

Ama öğrendik ki illetli Anadolu Ajansı'ndan:

Mariana diye bir okyanus çukuru yokmuş bilakis, yağmur ve pamuk üretimi %100 artmış Çukurova'da ve şenlik ateşlerinin denetlenmemesi nedeniyle sarhoşluktan ve serserilerin serkeşliklerinden dolayı ve Rio Karnavalı'ndaki fuhuş

yüzünden yarısı yanmış Brezilya ormanlarının. Meni dereleri akıyormuş sokaklardan prezervatif dağlarına rağmen. Tekbir getirerek dağıtmış soysuz kalabalığı acil müdahale için giden

memleketin hükümet polisi. Ahlak polisinin güzide birlikleri! Bu arada,

Tanrı olduğu söylenen bir kalabalık ağız ile tamı tamına yarım saat ve bir de on üç dakika Çince ve Eskimo dilinde konuşmuş Başyüce ve tam desteğini almış şanlı intikam yürüyüşünde. Hadi gari rastgele!

Onlar ermiş muradına biz düşelim kerevetinden!

YAŞIM geldi sekseni buldu efendi ağalar, dilli hanımlar, elleri kınalı yeni gelinler, Deli Dumrullar, Bamsı Beyrekler, otağda beylerin yanında oturup söz söyleyen Hatunlar ve cümle alem! Aldım sazi elime, Dedem Korkut bilgeliği gelsin dilime:

1 Eylül 1936, yumurta çatladı duhul vâki olduktan dokuz ay on gün sonra, Toroslarda Fındıkpınarı denilen bir yaylakta, Mersin²⁴ yöresinde ki Mersin yöresinin bilinen en eski adı Kizzuvatna olup bu ad Hitit döneminde Kue, klasik çağda Kilikya olmuştur.

Adı Güccük Gelin olan annem, doğduğumda 30 Ağustos davullarının çaldığını söylerdi, aşağıda pazar yerinde. Kimbilir belki de ben çalışıyordum karnında o davulları.

Derken neler oldu dünya memleketinde: Mangal ve maltız vardı, idare lambası ile gazyağı lambaları, karpit lambası açık havada, mum, çıra aydınlığı ocakta... Amcamın yağcı olarak çalıştığı elektrik fabrikası. Kesilen elektrik gelince "Allah kimseyi ışıksız bırakmasın!" diye salavat getirirdi evin kadınları, Kevser halamın evinde. Bizde beş numara gazyağı lambası...

24) Antik Yunan döneminde, şehrin Zephyrion (Yunanca: Ζεφύριον) adını taşıdığı birçok antik yazarlar tarafından dile getirilmiştir. Antik kaynaklara göre şehirde ticaret yapıyordu ve hatta kendi adına para bastırmıştı. Sonra Kilikya, Roma eyaletinin bir parçası haline geldi. Roma İmparatoru Hadrianun'dan adını aldı ve Hadrianopolis oldu. Romalı devlet adamı ve ünlü felsefeci Marcus Tullius Cicero (MÖ 620-621) ilin valisi oldu. Kilikya ve Mersin, erken 7. yüzyılda Araplar tarafından fethedildi. Ardından Mısırlı Tolunoğulları, Bizanslılar, Ermeni Krallığı, Memlükler ve 1473 yılında Ramazanoğulları Beyliği tarafından fethedildi. Bundan sonra da 1517 yılında Osmanlı İmparatorluğuna kaydedilmiş. Amerika İç Savaşı sırasında, bölgenin sıkıntısı nedeniyle yüksek talebi karşılamak için pamuk önemli bir ticaret malı haline geldi. Demiryolu ile getirilen pamuk deniz yoluyla ihraç edildi. 1866 yılında Mersin genişletildi ve şehir önemli bir ticaret merkezi haline getirildi. 1918 yılında, Sevr Antlaşması ile uyum içinde Fransız ve İngiliz askerleri tarafından işgal edildi. 1920 yılında Mustafa Kemal Atatürk ordusu tarafından kurtarıldı. 1924 yılında Mersin il yapıldı ve 1933 yılında İçel (büyük Mersin) ilini oluşturmak için İçel iline katıldı ve ilin merkezi Mersin oldu. (Vikipedi)

Mutfakta tel dolap. Koyun kuyruğu eritirdi annem, pompalı ocağın üzerinde.

Görmekle göz doymuyor, duymakla kulak dolmuyor Hafız Efendi! Mıhrıcan'daki Hadımlı Hoca. "Hadımlı Hoca, dimişkine," derdi, Güccük Gelin, "bu cuma, Alaman gavuru kazanacak bu harbi, Hitler müslüman olduktan kelli. Bir de kadınlar gocalarına zıt gitmemeli!"

İlahi Hadımlı Hoca, kim derdi ki yarım asır sonra senin torunlar okur olacak bana.

Kizzuvatna'lı, Kue'li, Kilikya'lı olan ben bir Hitit'im, olabilirim, Cumhuriyet diliyle bir Eti. Hitit olmak yetmez bana başka şeyler de olmalıyım, ne gelirse aklınıza bu kavimler kapısında, bu görkemli genelevde.

26 Nisan 2016

Benim anlamadığım Şey'i
biz anlamalıyız birlikte
bağımsız aklımızı
ekleyerek birbirine
telefon direkleri gibi, geçişli, geçirgen.

Bu sayede ses ve görüntü varmalı
varması gereken yere
büyüyerek gök gürültüsü

tusunami!

Biz yokken de devam etmeli
şeylerin şiiri
özgürlüğü döllemeli.

Dikenli bir vajinadır evren.

Kimseye borcumuz yok var olmak için!

*ÖNÜMDEN çok geyikler geçti yavrularıyla birlikte
gözlerimle bile nişan almadım hiçbirine, Toroslarda,*

*bir kısrağın doğurmasını gördüm, ayakta duruyordu,
harman yerine düştü tay, titreyerek ayağa kalktı birkaç dakika sonra
sıçraya sıçraya tay oldu ve anasının memesine koştu.*

*Aynı gün sol elimin baş parmağını soktu bir sarıcan arı
ben davarın peşinde koşarken
parmak izim kalmadı.*

SÖYLE onlara bakmayı öğrensinler ve öğretsinler, insan, bütün çıplak organlara; gözlerini kaçırmassınlar bir çıplak omuz görünce; az sonra bir ikiz ay doğacak senin de kaslı bacaklarının arasında. O da senindir, insan! Utanma ve bak gözündeki gözle, utanma baksınlar sağlıklı göz hücreleriyle.

Söyle onlara görmeyi öğrensinler. Öğreticidir görmek, ben gösterdim onlara bir tombul ilkokul öğretmeninin yurttaşlık bilgisi dersinde: Postaneye gidilir, Belediye'ye gidilir, balık pazarına gidilir ve sebze haline gidilir, geçerek genelevin önünden. Bekçilerin yanında sigara içer ayağı nalınlı, kırmızı çamaşırly kadınlar. Bütün kadınlar hep bir çocuğun çocukluğunun annesidir, özel ve genel olarak, bir kadın, dünyanın bütün sümüklü ve altına işeyen çocuklarının.

Söyle onlara (Yankı: Sen söyle!) gözlerini indirmesinler ayete aldanıp, örtülerini indirmesinler çıplak yenlerine. Budur gerçekten doğrusu!

SON ki yoktur, ben olan şeyin sonu bir menzil hanıdır, eğer değilse bir kervansaray iki serap arasında. Kumlar arasında orman yangınından artan kemik kömürleri. Ufka bir sinema perdesi inerken.

Bil ki hep kıskanacak beni bir Başyüce gördükçe seksen yıllık bu küheylan halimi, bıçkın salınışımı, gözlerimin çakmaktaşlarını, sakınmayışımı kem ve nazarkeş gözlerden.

Herkes bakabilir kutsanmamış çıplaklığıma: Baş, gövde, kollar ve bacaklar. Bilir onlar: Doğan güneş batır, batan güneş doğar ama geri dönmez doğan yavrular ana rahmine. Yedi renge girer çıplaklığım ve eklenir evrenin tözüne. Yitmek içindir.

Bil ki kıskanır beni, elinden, belinden, gözünden korkan Başyüce, gidip kör gözüünü dayar bir budak deliğine, cennet ile cehennem arasındaki tahta perdeye.

YAŞADIM diyebilmek için yaşamı da ölümü de kendine yakıştıracaksın. Biri ötekine denk olacak, alacak verecek hesabında. Sırat köprüsünden kendin geçeceksin, bayram yerlerinin yıldızı, tel cambazı Artin gibi. Koyuna ve keçiye müdana ile tenezzül etmeden.

Yaşadım diyebilmek için, ölüm yaklaşmamalı semtine, yakışmamalı sana. Ölüp de ne halt edeceksin! Islak fercten, ki utyeri de derler ona, uzak durmayacaksın asla. Unutma ki tarçın kokuludur. Karanfil ve amber kokulular da vardır. Onlar da namlıdır, namlunun ucundadır, söylenir.

*İki hücre mahkûmu duvar tıktıklama yöntemiyle konuşurlar sevdiğim bir romanda:*²⁵

- Bir kadınla en son ne zaman yattınız?
- Üç hafta oldu.
- Her şeyi anlatın bana.
- Bir elma gibi yaldızlı memeler.
- Ayrıntıları anlatın.
- Vahşi dişi tay kalçaları.
- Lütfen her şeyi anlatın. Tarçın, amber, karanfil kokulu utyerini. İçinden çıktığım yeri. Yılımı, günümü, yaşımı, nerede olduğumu, kim olduğumu çoktan unuttum. Aklımda sadece o kokular ve koltuk altındaki taze kekik.

25) Arthur Koestler, *Darkness At Noon*

“Bunamış, bokuyla oynuyormuş” derlerdi benim bir zamanlar çocukluğumda. O zamanlar bunamanın alamet-i farikasıydı bokla oynamak. Yerleri ve vakitleri vardı.

Şimdi o mutluluğu bekliyorum, vadesi geldi. Bunamam gerek, şimdi olanları görmemek için, ki bakturlar. Bok oğlu boklar!

Bir zamanlar “Bok bok olduğunu bilmez!” diye bir yazı yazmışım. Okunma rekorları kırmıştı sanal dünyada.

Yolluk Olarak²⁶

26) Yolluk = *One for the road*: İngiliz barlarında ayrılmadan önce içilen son içki. Genellikle barmen hesaba yazmaz.

Şiir

Yaşadım diyebilmek için, yaşamı da ölümü de kendine yakıştıracağını.

Yakıştırmasan da olur. Ölümün yaşamına denk olacak. Olmasa da olur. Doğduğun gün unutulacak, sonsuzluğa eklendiğin gün gibi.

Sonsuzluk mu? Kimseye vermek yetkim yok ama hak eden alır, alsın. Kamu malıdır. Paylaştırmadan kimseye yetmez. Paylaştırdınca da kimseye yetmez. Diyeti kan ve beleş!

Hayatlarımdan birinde rastlamışımdır ya bir meyhanede ya da bir Asya kerhanesinde. Ona ve Talih adlı kör, sağır ve dilsiz ulağına. Yanında, dört gölge halinde. Kapanma saatlerinde gelmiştir, mumlar, şamdanlar söndürülürken handa, haneberduş bir dilenci kılığında.

Hayatlarımdan birinde, Bağdat'tan Türklerin oturduğu topraklara giden bir kervana katıldım çok gençliğimde. İbn Fadlan adlı bir Halife kâtibi bir seyâhatnâme hesabı tuttu bin yıl önce²⁷:

27) [Türkler] “Dışkı ve sidik definden sonra temizlenmezler. Cenabet olduktan (cinsel ilişkiden) sonra ya da diğer kirlenmelerden sonra yıkanmazlar. Suyu hiç temasları yoktur, özellikle kış zamanı. Kadınları erkeklerinin ya da başka erkeklerin önünde örtünmez. Ayrıca kadın, vücudunun hiçbir kısmını hiç kimseden gizlemez. Bir gün, içlerinden birinin çadırına girdik ve oturduk. Bu adamın karısı bizim yanıımızdaydı. Biz konuştuğumuz sırada, edep yerini (cinsel organını) açtı ve kaşdı, biz de ona bakıyorduk. Yüzümüzü ellerimizle örttük ve ‘Allah affetsin!’ dedik. Kocası gülmeye başladı ve tercümana hitaben, ‘Söyle onlara, siz buradayken cinsel organını açıyor ve siz görüyorsunuz, ama onu erişilmez tutuyor ve oraya giriş yok; hem orasını örtüp hem de sahip olunmasına izin vermesinden iyidir,’ dedi. Zinadan haberleri yoktur, ama birinin bu tür bir iş yaptığını öğrenirlerse, onu aşağıda anlattığım şekilde ikiye ayırırlar: İki ağacı birbirine kavuştururlar, zina suçunu işlemiş olan kişiyi dallara bağlarlar, ağaçları serbest bırakırlar ve iki ağaca bağlanmış olan kişi ortadan ikiye ayrılır”. (İbn Fadlan, *Bin Yıl Önce Türkler ve Ötekiler*, İstiklal Kitabevi Yay., 2005, s. 19)

Hayatlarımdan birinde doğruca benim masama geldi, bir Ekbatana²⁸ meyhanesinde, yanımda kutsal bir fahişe haremî, bilinen her dinden. Elimden aldı esrar nargilesini, bir ömür boyu duman çekti içine. Hiç konuşmadı bir sonsuzluk kadar. Sonra kendi kendine sustu:

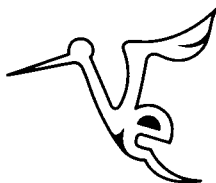
“Yorulunca bu dünyada bu dünyadan, olduğum yere kıvrılırım.” dedi. “Kapısından içeri adım bile atmam benim onuruma yaptırdıkları tapınak evlerin.

Bok herifler! Bok heriflerin!”

28) Ekbatana (Eski Farsça: Haŋgmatana, Yunanca: Αγβάτανα = Agbatana veya Εκβάτανα = Ekbatana, Agámtanu): İran'ın Hamedan şehri. Dünyanın en eski şehirlerinden biri olduğu kabul edilir.

Opera Kahkahası, Özdemir İnce
1. Basım, Ocak 2017

Bu kitap 1000 adet basılmış ve
tümü numaralanmıştır.

Sahi, sizdeki kaç nolu nüsha?
Kitap Takip Sistemi'mize hemen kaydettirebilirsiniz.
www.veyayinevi.com/kitap-takip-sistemi

Biri dünya nerede diye sormuş,
sözcüğün içindedir demiş öteki.
Yanlıştır, kara hurafedir,
sözcüğün dışında da vardır

düş, yani rüya gibi, bal arısı gibi.

Her dilde bir düş sözcüğü vardır –
ama sen düşme karamsarlığa –
biri ötekinin içinde ve dışında.

Olacaksan düş yorumcusu,
râvî ol,
rüya ve rivayet mebzuldur
memlekette,
şaman desinler sıfatsız adına.

Duyarsan, gocunma sakın.

Herkes düşlerine benzer, derler:
Benzesin benzersiz benzesin...

ISBN 978 605 9626 09 5

9786059626095

